

умрешъ еднакво. И въ края на крайщата, какво си свършилъ? Нека разумно погледнемъ на резултатитѣ въ живота. Ама вие казвате: е, азъ да си поживѣя сега, че като умра, като отида на онзи свѣтъ, тогава да бжде каквото ще. Не, това не е правилно разсуждение. Слѣдъ като умрешъ, ти ще се намѣришъ въ чудо, че пакъ живѣешъ, пакъ имашъ чувства и желанія, пакъ имашъ ржцѣ, крака, тѣло, както и сега; само че туй тѣло, което ще имашъ въ духовния свѣтъ не е тъй гжесто, тъй грубо, както това, което имашъ на земята. Като се намѣришъ въ онзи свѣтъ, ти ще се очудишъ, ще кажешъ: е, имало другъ свѣтъ! И тамъ ще живѣешъ, ще ходишъ, ще говоришъ, но ще намѣришъ слѣдующата разлика: говоришъ на жена си — не ти обръща внимание; говоришъ на дѣщеря си, на сина си — не ти обръщатъ внимание; говоришъ на слугитѣ си — не ти обръщатъ внимание. Разгнѣвишъ се, казвашъ: какъ тъй, тѣзи хора оглушѣли ли сж, оглупели ли сж, че не ми обръщатъ внимание? Разправяха ми единъ случай за единъ заминалъ за онзи свѣтъ, дали е вѣренъ случай, или не, незная, но той е слѣдниятъ: нѣкой си дѣдо Стоянъ умрѣлъ. Той не билъ много благочестивъ човѣкъ, напротивъ билъ голѣмъ скжперникъ, парата дѣлѣлъ на двѣ. Като умрѣлъ, жена му, дѣцата му си въздѣхнали свободно и си казали: добрѣ, че дѣдо Стоянъ умрѣ, та да можемъ свободно да си поживѣемъ. Тѣ поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядатъ и да пиятъ. Едва се наредили, забѣлѣзватъ, че всичко по масата започва да се разхвърля. Омагьосана е стаята нѣщо, казватъ си. Всички чинии, лжжици, вилици започнали да се движатъ. Най-послѣ нѣкой